

leder af Tyrefægtninger, Hanekampe o. s. v. ville interessere Børnene mere, men det have Børnene ikke godt af; disse Billeder skulde da saa nærmest virke afskrækkende overfor Børnene. Jeg mener, at Barnet maa opelskes til Agtelse for og Godhed imod alt, hvad der lever, og det forekommer mig at være den første Betingelse for en god og sund Opdragelse af den kommende Slægt. Med disse Ord vil jeg tillade mig at anbefale ogsaa Andragendet under Nr. 8 til den høje Regerings og Rigsdags Velvillie.

Dinesen: Af de Grunde, der bleve anførte af Udvalgets Ordfører (S. Sørensen) for ikke at gaa med til de af Mindretallet gjorte Indstillinger, vil jeg ogsaa for mit Vedkommende udtale, at jeg ikke agter at stemme for nogen af dem. Det er, som den ærede Ordfører sagde, ikke blot en gammel Regel, men ogsaa en god Regel, at naar der ikke foreligger Afslag paa et Andragende fra vedkommende Minister, gør det paagældende Udvalg ikke Indstilling. Det bør gaa ind i den almindelige Bevidsthed, at Vejen, der skal gaas, naar Borgerne ville andrage om noget, eksempelvis af den Art som det, der her foreligger Andragende om, er den, at de først maa gaa til de paagældende Ministre; og hvis de paagældende Ministre ikke mene at kunne tage Hensyn til de Andragender, som ere indkomne, er Vejen den at gaa til Rigsdagen; i den Henseende kan man jo henvende sig til begge Rigsdagens Afdelinger.

Det var en almindelig Bemærkning. Hvad specielt Andragendet under Nr. 8 angaar, vil jeg, da Spørgsmaalet nu er sat under Debat paa Grund af den Indstilling, der er gjort, og for hvilken det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) er Ordfører, benytte Lejligheden til at gøre nogle Bemærkninger. I Almindelighed vil jeg først sige om de Forlangender, som ere opstillede i Andragendet, at de ere alt for vidtgaende, saa vidtgaende, at der ikke i al Almindelighed kan tages Hensyn til dem; for flere af Fordringernes Vedkommende ere de ogsaa upraktiske, og flere af dem ere endogsaa ganske urigtige; nogle af dem tage ikke tilstrækkeligt Hensyn til de allerede bestaaende Forhold her i Landet. Men aligevel bliver der noget tilbage, som jeg kan give min Tilslutning. I første Række vil jeg nævne, at jeg kan give min Tilslutning til det Krav, som er rejst i Andragendet, og som nu anbefales af det ærede

Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, om at faa en ny Jagtlov. Den er sikkert i høj Grad paakrævet, ikke alene af de Hensyn, der ere nævnte her i Andragendet, men ogsaa af forskellige andre Hensyn, som have været Genstand for Omtale i de senere Tider. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om det kunde tages under Overvejelse og give sig praktisk Udslag i Fremsettelse af Lovforslag for Rigsdagen om dette Forhold.

Jeg er ogsaa enig i det Krav, som er rejst om at faa Lovforbud mod Kupering af Hestens Hale. Det er en ganske overflødig, og jeg kunde gerne sige efter min Opfattelse en ganske taabelig Ting at kupere Hestens Hale, en Modesyge af en ganske utilladelig Art. Det er ikke alene den Fortræd, man gør Hesten i det Øjeblik, den Smerte, man volder den, naar man kuperer dens Hale, men det er ogsaa dette, at man berøver Hesten dens naturlige Værn mod Fluor og andre Insekter af forskellig Art, som plage den paa visse Tider af Aaret; og den Plage, man derved forarsager Hesten, er en Plage af en blivende Art, hvorimod Smerten ved Kuperingen dog er forbigaaende.

Medens jeg taler om Kupering af Hestens Hale og siger, at det er en Plage, vil jeg ogsaa nævne noget andet, som egentlig er en endnu større Plage for Hesten, og det er Kastrationen. Under Hensyn til vort Landbrugs Husdyrhold i det hele taget kan det vel ikke undgaas, at vi maa lade det allerstørste Antal Heste af Hankøn kastrere, for at de overhovedet kunne være anvendelige til Brug. Det er noget, man derfor paa Hestens Vegne maa finde sig i, ikke alene at det er tilladt, men ogsaa, at det sker. Nu er Forholdet saaledes i vore Dage, at der neppe foretages nogen Kastration uden af Dyr læger; det sker altsaa paa den kyndigste Maade. Det er som sagt noget, som ikke kan undgaas, og her vilde en Lovgivning ikke paa nogen Maade kunne gribe ind.

Om Vivisektionen skal jeg ikke udtale mig videre, jeg tænker, at den højtærede Justitsminister vil udtale sig herom. Jeg erindrer, at Spørgsmaalet for en Del Aar tilbage rejstes her i Tinget af den daværende Folketingsmand N. I. Larsen, der med megen Varme fremdrog Forholdet her paa Rigsdagen. Det førte ogsaa til en Lovgivning. Jeg kan ikke i dette Øjeblik erindre, fra hvilket Tidspunkt denne Lov daterer sig, men den eksisterer. En Frugt af denne Lovgivning var ogsaa de Proto-